

Rolo: A visszatérés

2018.01.18-21.

Nem volt kérdés, hogy visszamegyek a Roloba, főleg mert 2017-ben a 4 napot végig rettegettem, hogy hogy jövök ki, így nem tudtam kellő figyelmet fordítani a barlangra, meg aztán kaland!

Az időpont bizonytalan volt, de mindenképpen januárban akartunk menni, mivel az utóbbi időben február elején mindig leesett egy csomó hó és ezt jó volna elkerülni. A szabadságolások és hivatali ügyek miatt január 18-21-re esett a választás.

Január 18-án fél 7-kor nekivágtunk Sella Neveának. A tavalyi csapatból Attila és Boti jöttek, Rékának végre sikerült megszereznie a főnöke jóváhagyását (és Joe-ét is, amiért elmaradt a szaniterválasztás), csatlakozott még Stieber Bence az ifjúság és Macsó a régebbi ifjúság képviselőjében.

Út közben rengeteg felújításba futottunk bele, plusz az egyik kétirányúsított alagútnál történt egy baleset, emiatt több km-es sor torlódott fel, szerencsénkre a másik irányban, így nem veszélyeztette a 4 órás érkezési határidőt. Végül fél 2 körül megérkeztünk a parkolóba, ahol gyönyörű napos idő fogadott. Irány a Gilberti, Irene örült nekünk (mondjuk ő mindenkinek örül), és ellátott minket kávéval, sörrrel, csokival – ki mit kért, majd eljött az öltözés kellemetlen ideje, egy kis kellemetlen széllel megspékelve. Számomra ez volt az első lehetőség kipróbálni a csodálatos átalakított AV műnyulamat, mert a tavaly kölcsönkért még csodálatosabb alto-s Rékán volt - amelyet sajnos nekem nem sikerült 1 év alatt sem szereznem...

Irány a Rolo, ebben a napsütésben a Bila Pec még fenségesebb volt és most újra tudatosult bennem a valódi mérete. Imádom!

A bejáratnál a kötélen szép kupac hó gyűlt fel, elég macera volt felmászni rá, a kötélen meg villámhárító feszességűre húzódott a hó súlyától. Remek lesz ez lefelé!

Elsőnek indultam fel, hogy lábbelit tudjak cserélni. A második kötéltagon helyes jégcsapok nőttek, a harmadik tag pedig először 0,5 m, aztán meg 1 m hosszan befagyott. Erre nem voltam felkészülve, a szimplával a rövidebb szakaszt szét tudtam verni, de másodikkal nem boldogultam, így Rékának is, meg nekem is le kellett másznom - a villámhárítón is. Attila egy kővel oldotta meg a problémát, a kalapács természetesen a beg legalján volt.

Csukacsere és indulás!

A nyári kötélcsere után minden sokkal kényelmesebb lett. Attila, Réka, Bence, én, Macsó és Boti a sorrend, irány a bivak. Az egész napos nem evés eredményeképpen az 50-es-akna alján elértem a lélektani mélypontot, majd a következő felmászásnál begörcsölt a kezem. Remek... Korábban a VAB közben ez már megtörtént és akkor is és most is szerencsére magától elrendeződött, de nem esett jól.

Az olasz bivakból két begnyi kötelet ragadtunk magunkkal az olaszok áldásával. Attila és Bence magára vállalta a cipekedést. A két kuszoda között a Furulyás-aknában hatalmas volt a tó, különösen a köteles begekkel volt szívás átjutni rajta. Bence a köteles beget megmentette, de szépen megfürdette a Cordura kisbegjét. Itt nem lehet elvitatni a nejlonzacsik létjogosultságát.

Ezúttal a könnyebbik úton sikerült beérkezni a bivakba, ami nagyon vizes volt. A tavalyi helyünkön sajnos állt a víz, a polifoamok majdnem mind eláztak. Mire leértem, Rékák a legszárazabb polifoamokkal berendezték a Rózsadombot és felakasztották „száradni” a menthetőket. Boti és Macsó Tomi tavalyi helyére költözött, bár oda is csöpögött némi víz.

Réka felmérte a tavalyról maradt kaja mennyiséget, sajnos nem volt annyi, mint szeretttük volna, azért reméltük, hogy nem halunk éhen. Gyors berendezkedés, kaja és alvás, mert a bejárati és az olasz bivakos késlekedés miatt éjfél körül érkeztünk a Humboldtba, de reggel fel kell kelni. Nem aludni jöttük, ugyebár.

Reggel kétségekkel indultunk útnak, mivel elég valószínű volt, hogy a Geo-loggia a „25-ös” munkanevű aknával együtt járhatatlan lesz a sok víz miatt és a GAZ-66-ban is csöpöghet rendesen. Érdekes módon, most sokkal rövidebbnek éreztem a Csögörényeket, mint tavaly. A sok víz miatt legalább egy új, igen kényelmes ivóhely nyílt a barlangi gyöngyös felmászás előtt, szuper!

Az Özvegycsinálónál megálltunk egy gyors falazásra, hogy a felmászás közben az ember inkább a rakott köveken másszon és ne rugdossa az omladékot.

Első körben testületileg levonultunk a Billegálishoz, ahol Rékával lerohantam megnézni, hogy mi van a „25-ös”-akna felé. Ez meg érdekes módon messzebb volt, mint emlékeztem. Lényeg, hogy folyt a víz. Nem nagyon, de a két letörés miatt várhatóan a kíváncsi barlangász az arcába és a nyakába folya, így inkább elengedtük a dolgot. Megyen az aktív...

Attila, Boti és Bence továbbindult a GAZ-66-hoz megkezdeni a kimászási műveletet, Rékával és Macsóval megkaptuk a vizes majomhidas átmászás utáni meandert. A térkép szerint belemérés már történt, de nem nézték meg jobban. Hát nem véletlenül. A meander mély és nagyon szűk, a falán valami homokos-agyagos síkosítóval. Réka fölül, a legtágabb részén próbálkozott, de az egy kő miatt járhatatlanná szűkült. Én megpróbáltam eggyel lejjebb, így sikerült átjutni a kő túloldalára, de két kanyar után ez a szint is járhatatlanná vált, viszont lent megláttam egy aknát, a beledobott agyag pedig csobbant! Viszont nem találtam,

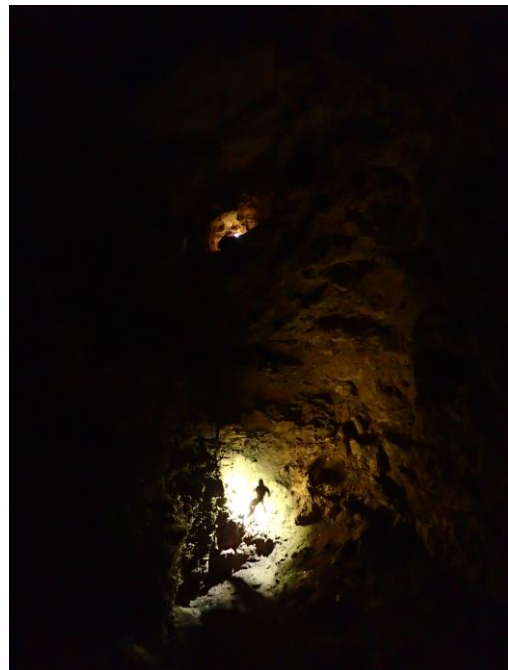

merre tudnék lemenni, ahol majd ki is tudok jönni. Macsó közben megpróbált kiszabadítani a kő szétverésével, de nem volt helye normálisan meglendíteni a kalapácsot, szóval inkább ő is bejött az alsóbb szinten. Így viszont növekedett a biztonságérzetem és mégis lepréstem magam az akna szájának szintjéig. Belenézni viszont nem tudtam, mert annyira beszűkült. Következő feladat: jussunk ki. Nagy nehezen ez is megtörtént, Réka közben készen állt, hogy kötéllel siessen a segítségünkre, ami végül nem kellett. Nem volt jó, na. A MAFC tiszteletére valami helyzethez nem illő nevet választottunk az ágacsának, és mivel az akna elég valószínű, hogy a Végtelen-meanderre köt rá, így a Remények-körútja nevet kapta. Réka felvette a poligont, ameddig a Disto veszélyeztetése nélkül lehetett, majd visszaindultunk a bivakba.

Visszafelé a remek új ivóhelynél valami dübörgésre lettünk figyelmesek, amikor összenéztünk, akkor lett egyértelmű, hogy nem hallucináltunk. Összedőlt az Özvegycsináló? Az összeroskadt volna, ez viszont nagyot esett valahonnan. Tétováztunk, hogy visszamenjünk megnézni vagy sem, de végül a bivak mellett döntöttünk, és vártunk éjfélig, hogy ha nem jönnek, akkor visszamegyünk. 11-re szerencsésen megérkezett a kürtömászó csapat, semmi furcsát nem tapasztaltak és nem is hallották a dübörgést, viszont 20 m-t haladtak felfelé.

Észrevétel: a kacsaszíros-kacsamájas smack leves finom.

A másnap újra nekigyürkőztünk a Csögörényeknek. A Quimby főágának végét Boti hősiiesen kimászta, de sajnos a kívánt irányba nem találta a folytatást. Az valószínűleg az omladékkupac alatt van...

Ezek után folytatták a GAZ-66 kimászást, Rékával és Bencével pedig visszatértünk a Billegális elágazásához felmérni a tavaly bejárt részt. Réka megrajzolta a keresztmetszeteket a pontokhoz. A Billegálisból eltűntek a korábbi felmérés pontjai, így jóval visszább kellett menni, mire találtunk egy pöttyöt. Ezeket már a fényképezővel „írtam fel”, mivel elázott a papír.

A bivak felé Bence vezetett, nem ment lassan, finoman fogalmazva, így fél 8-ra visszaértünk, nem sokkal később a kürtömászó csapat is megérkezett. Ők hatékonyabbak voltak, folytatták a mászást, megnézték egy meanderecskét, majd némi harántolás után már beláttak egy nagyobb térbe, de az idő hiánya miatt kénytelenek voltak abbahagyni a mászást. Majd a következő turnus folytatja.

Vacsira beindult a csere-bere, meg a kaja egyesítés-osztás, majd vackolódás - korán kelünk. Mire sikerült végre normálisan elhelyezkednem, Attila elkezdett mocorogni, és ébresztőt fűjni. Rékával próbáltuk Bencének elmagyarázni, hogy fennforgás van és éjfélkor kell kelni az eredeti kettő helyett, amit látszólag tudomásul vett, majd $\frac{3}{4}$ 2-kor megállapította, hogy elromlott az órája.

Pakolás, „rendrakás”, szemétszedés – sajnos tavalyról maradt lent pár valami, ami mostanra vastag, zöld és igen büdös bundát növesztett, majd mielőtt elindult volna az eleje, sikerült egy csoportképre összeállni.

Indulás kifelé. Idén kifejezetten sztoikus nyugalommal indultam el, úgyszincs menekvés, csak menni kell. Most az első csoport végére kerültem, de egy idő után meg jól felhúztam magam, hogy már megint lassú vagyok, mindjárt utolérnek. A Furulyás-aknánál feltorlódtunk, iszonyú kínlódások árán sikerült felevickélni a ferde kötélén, hogy semmi se lógjon bele a vízbe. Ráadásul a szikla kikezdte a kötelet, Boti mondta, hogy nem vészes – gondolom, hogy menjek már és ne parázzak.

Kuszoda, olasz bivak, begfelhúzos felmászás, ahol jobb híján a lecsöpögő vizeket próbáltam elkapni, tovább. Az egyik felmászásnál a sarokban rendesen folyt a víz, rohantam is tankolni, ettől kicsit jobb lett az egész. Pihi, közben Rékánál lépőszárcsere – ezek sem bírnak mindent – majd indulás az 50-es-aknába. Legnagyobb bánatomra megint utolértek az urak, szóval lehetett tekerni, de legalább a kötélen csodás állapotú! Az akna tetején Réka visszajött segíteni kicuccolni a baget, szóval megint úri dolgom volt. A 178-as-akna nagyon nem akart elfogyni, de most nem volt olyan reménytelen, mint tavaly. A tetejénél a huzat különböző méretű jégcsapokat növesztett, egy részét le kellett törni a kötélről. Tovább, fogy a barlang. Végre elérkeztünk a nagy jégcsapokhoz – az új pályavezetés nagyon kényelmes lett, emiatt az utálatos szűkületen is sikerült aránylag könnyen átvergődni és 9 körül már kint is voltam a barlangból. Örömködés, megint túléltek!

Szépen lassan mindenki kiért, cipőt cserélt, majd fél 10-kor már a kötélén fényképezgettem a gyönyörű napsütötte hegyeket. Réka közben leküzdötte magát a villámhárítón. Hát, ez így kellett a végére, mit ne mondjak... És megint mennyi fény, még a szempilláimat is láttam és baromira zavartak...

Miközben küzdöttem magam lefelé a villámhárítón, Attila megérdeklődte, hogy mi tart eddig, mondtam, hogy majd meglátod. Mázlista, elfelejtette, hogy mi vár még rá.

Réka megvárta a kötélen alján, hogy csináljak neki lépéseket – bezzeg tavaly gumicsizmában vissza lehetett sétálni, most indokolt volt a bakancs. Mire kiértünk a sípályára még úgy éreztem, hogy egy laza Matyi túrát még simán levezényelnék, de mire felértem a házhoz, arra gondoltam, hogy most már jó lenne aludni egyet. Kezdett kifogyni az adrenalin.

A síelők most nagyon néztek, hogy mit keresek ott, de legalább kikerültek. A kedvencem egy apuka volt, aki próbálta gyerekének elmagyarázni a sízés elveit, majd eldőlt a kanyarban, mint egy zsák krumpli és huss lefelé. Hehe.

Az alsó raktárat Réka már kinyitotta, mire odaértem, így jöhetett az öltözés ismét igen kellemes és szeles ideje. Öltözés, pakolás egy kis pihi a házban, Rékával rendeltünk egy-egy levest, amiket némi boci szemekkel nézés után ki is hoztak – még nem volt ebédidő, ez igen jófejség volt Irene-éktől.

Irány a lift, búcsú a Rolo-tól, meg a Bila Pec impozáns púpjától, majd séta a kocsihoz. Persze jól lemaradtam, meg egy autós próbált udvarias lenni és tolatva elengedett maga előtt. Kedves tőle, de ha nyugton marad, hamarabb kikerülhettem volna. Cukik ezek az olaszok.

Egy körül hagytuk el a parkolót, irány haza. Ezúttal megúsztuk a határon a vegzálást, ez is valami. Az út végtelen hosszú, majd egyszer csak Budapest, először Bence, majd a Népligetnél Boti és Macsó szálltak ki, így Boti elérte a kolozsvári buszt, sőt, még várnia kellett egy órát, brrr – és még mennyit mire hazaér...

Végre otthon, Attila megint végig bírta a hazautat. Otthon vacsi (nagyecenki tokány- húúúús), végre nem smack, már ez is jó. Ülepedik a túra, kezdenek elmúlni a rossz emlékek, nem is volt nehéz (annyira). Közben megy az élet a maga útján, kellemetlenségek, amitől megkeseredik az egész expeditálás. De legalább van már három történetem a Caninról, és talán jut még.

